

“Va ser als quinze anys, quan a l'escola em van fer fer uns plànols amb tinta, que em vaig adonar que volia ser arquitecte i fins avui mai no he dubtat d'aquest desig”, un desig que es va fer realitat l'any 86, quan en Xavier Ferrer va començar a col·laborar en despatxos d'arquitectura. Per tant, fa tretze anys que el nostre protagonista es dedica a aquesta professió, tot i que **“sempre són pocs, els anys. Per sort, els estudiants comencem a treballar abans d'acabar la carrera, la qual cosa va molt bé, perquè hi ha una important quantitat de coneixements que no s'aprenen a l'escola”**.

El de l'arquitecte és un camí que s'inicia a la universitat: **“Allí vaig tenir un professor que em va motivar especialment, en Fèlix Solaguren: ell em va fer descobrir conceptes que fins llavors jo no havia imaginat”**. Abans d'obtenir el títol, el nostre entrevistat **“ja havia treballat amb interiors, però l'edificació d'obra nova la vaig conèixer treballant amb la Victòria Saura, en Jaume Gaia i en Xavier Baladía, que tenien el despatx a Sant Joan Despí. Ells em van donar el primer vot de confiança”**. En Xavier considera que **“en l'aprenentatge de l'arquitecte caldria incloure indicacions per al tracte tant amb el particular com amb les administracions. El diàleg amb aquestes parts requereix molta habilitat”**.

“Al llarg de la carrera comparteixes inquietuds i idees amb els companys, la qual cosa ja et revela que el treball en equip és la fórmula més positiva”, continua en Xavier. Una fórmula cada cop més estesa, gràcies a eines com Internet: **“Semblava que els arquitectes i la informàtica estiguessin d'alguna manera barallats, sobretot a partir d'una certa edat. Jo he viscut l'experiència de professionals amb qui he treballat que han hagut d'adaptar-se al món dels ordinadors. Actualment gairebé tothom s'ha integrat a aquest sistema de treball”**. En el cas d'aquest català, la utilitat de la xarxa és evident: **“Estic incorporat en un equip constituït per vuit arquitectes treballant en despatxos independents”**. En el món de l'arquitectura hi ha hagut altres canvis: **“Fa trenta anys cridava l'atenció el fet que hi hagués alguna dona a classe, mentre que ara, en canvi, n'hi ha moltes, més que homes”**.

Centrem-nos en els primers anys d'exercici d'aquest professional. **“Recordo els dubtes que m'assetjaven amb les primeres obres. És gratificant anar veient els resultats de les obres projectades. A diferència del que passa en carreres com belles arts, en arquitectura no tens opció de veure com queden les teves creacions, si no és a través de l'obra construïda”**. Els primers dissenys als quals el nostre entrevistat va donar forma van ser **“una casa unifamiliar i uns interiors més interessants que les petites reformes en què vaig participar durant els meus estudis: eren per a una empresa tèxtil de l'Eixample”**.

Posteriorment van arribar més coses: **“En l'actualitat treballo en el projecte d'un bloc d'habitatges amb un local comercial al barri antic de Palamós”**. En aquesta obra, les prioritats del nostre entrevistat són **“respectar l'entorn: alineacions, alçades, etc. Intentem que no hi hagi diferències molt grans entre un edifici i el que**

l'envolta”. De tota manera, **“ens agrada introduir elements de modernitat que permetin d'identificar l'època en què es va construir l'edifici. No hem de fer mimetisme del passat. Allò interessant en arquitectura és aportar coses noves”**.

“L'Escola de Barcelona és un concepte internacionalment conegut i molt valorat, i curiosament no té gaire aprecí per obres com la de Ricard Bofill, amb un llenguatge classicista que s'escapa de les tendències actuals, tot i que ell juga amb la utilització de noves tecnologies, per tal de donar a la seva feina un aire més modern”, assenyala.

Poden topar les idees d'un arquitecte liberal jove amb les de l'arquitecte municipal de la localitat on treballa? **“En general, no hi sol haver problemes, i és que dialogant ens entenem, tal com correspon a tècnics d'un mateix col·lectiu. Quan volem transmetre idees d'espai o d'organització del programa, hem d'acostumar-nos, com en el cas dels metges, a utilitzar uns termes que siguin comprensibles per als clients”**. L'altra cara de la moneda consisteix a **“saber recollir de la proposta del client el més interessant i aportar-hi noves idees, que ells no havien tingut en compte, per fer-los la vida més agradable”**.

Aquestes propostes inclouen l'aspecte de l'immoble de portes endintre: **“Per a mi, l'interior, partint d'un mateix pis, pot variar molt, des dels colors fins als materials dels paviments, els mobles i la il·luminació. Una bona combinació d'aquests elements pot fer que un habitatge resulti més o menys interessant”**. Pel que fa a l'arquitecte, **“ha de deixar espais flexibles, és a dir, que la distribució dels pisos deixi opció a introduir diferents elements. La gràcia és deixar les dependències redistribuïbles, de manera que, si es vol, una habitació es pugui distribuir de tres maneres diferents i així hom té la sensació de poder canviar de casa només canviant la distribució”**. Decoració d'interiors i interiorisme són dos conceptes molt pròxims que tot sovint es presten a confusions: **“En decoració no es toquen parets, simplement s'ornamenta. L'interiorisme, en canvi, pot arribar a modificar els límits de l'espai”**.

Les obres d'en Xavier no han tingut Palamós com a únic escenari: **“He treballat a Sant Pere de Ribes, a Sant Cugat i a Barcelona”**. Tot i que les seves col·laboracions en urbanisme han estat esporàdiques, aquest jove arquitecte està en condicions de donar-nos una visió sobre l'aspecte actual de Barcelona: **“Està millorant molt, gràcies a obres com les de l'Auditori o el Liceu. Urbanísticament, l'ampliació de la Diagonal permetrà recórrer la ciutat de punta a punta i crear un nou pol d'atracció de la Ciutat Comtal a Diagonal-Mar”**.

Amb aquest entusiasme s'expressa en Xavier Ferrer, que assegura ser **“molt exigent”** amb la seva feina: **“Vull millorar-la cada dia, recordant els errors comesos en obres anteriors perquè no es tornin a repetir. Els arquitectes som fanàtics de l'arquitectura i la defensarem fins al final. No exercim per negoci, ho portem a la sang”**.

**“La introducció
d’elements de modernitat
permet identificar l’època
en què es va construir
l’edifici. No hem de fer
mimetisme del passat.
Allò interessant en
arquitectura és aportar
coses noves”**

Xavier Ferrer - Palamós (Baix Empordà)